

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 14 C 88/2007-400 z 30. decembra 2014, č. k. 14 C 88/2007-402 z 30. decembra 2014 a č. k. 14 C 88/2007-458 z 24. októbra 2017, uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 86/2018-487 z 29. marca 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 194/2019 zo 14. októbra 2020 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 88/2007-400 z 30. decembra 2014, č. k. 14 C 88/2007-402 z 30. decembra 2014 a č. k. 14 C 88/2007-458 z 24. októbra 2017, uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 86/2018-487 z 29. marca 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Cdo 194/2019 zo 14. októbra 2020 a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému a najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadost'učinenie. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom bol na základe žaloby sťažovateľa vedený pod sp. zn. 14 C 88/2007 spor o zaplatenie 16 087,63 eur a o určenie vlastníckeho práva. Uznesením okresného súdu č. k. 14 C 88/2007-400 z 30. decembra 2014 bol návrh sťažovateľa

ako žalobcu na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka konania na žalovanej strane a návrh na pripustenie zmeny žalobného petitu zamietnutý. Uznesením okresného súdu č. k. 14 C 88/2007-402 z 30. decembra 2014 bolo konanie čiastočne, čo sa týka zaplatenia sumy 14 682,63 eur so 14 % úrokom z omeškania, zastavené a uznesením okresného súdu č. k. 14 C 88/2007-458 z 24. októbra 2017 okresný súd uložil sťažovateľovi ako žalobcovi, aby v lehote do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia svoje podania z 29. januára 2015 a 23. marca 2015 označené ako odvolania doplnil a zároveň ho poučil, že v prípade, pokiaľ odvolania nedoplní v lehote určenej súdom, odvolací súd v zmysle § 386 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odvolania odmietne.

3. Krajský súd uznesením č. k. 11 Co 86/2018-487 z 29. marca 2019 odmietol odvolania sťažovateľa proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a určil, že stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

4. Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Cdo 194/2019 zo 14. októbra 2020 návrh sťažovateľa na prerušenie dovolacieho konania zamietol, druhým výrokom odmietol dovolanie sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a posledným výrokom určil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že

a) pre dovolacie konanie mu bol Centrom právnej pomoci, kancelárie Prešov (ďalej len „centrum právnej pomoci“) ustanovený právny zástupca až po uplynutí lehoty na podanie dovolanie,

b) nie je zrejmé, aké dovolanie bolo okresnému súdu doručené 7. augusta 2019, keď dovolanie bolo spísané ním vlastnoručne 5. augusta 2019 a ustanovený advokát mu odmietol vydať kópiu dovolania,

c) je viac ako pravdepodobné, že ustanovený advokát opätovne poškodil klienta s cieľom zakryť nezákonné konanie konajúcej sudkyne,

d) odôvodnenie napadnutého uznesenia neobstojí, a to vzhľadom na skutočnosť, že centrum právnej moci dlhodobo zatajuje relevantné skutočnosti, a to v tomto konkrétnom prípade to, že mu bol advokát ustanovený až po uplynutí lehoty na podanie dovolania, a to z dôvodu, aby sa najvyšší súd nemohol zaoberať vecou samou a musel odmietnuť dovolanie výlučne z procesných dôvodov,

e) tvrdenia najvyššieho súdu uvedené v bode 9 napadnutého uznesenia sa nezakladajú na pravde, a to konkrétne v časti, v ktorej sa tvrdí, že uvedenej veci sa netýka námietka zaujatosti, ktorú podal proti centru právnej pomoci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal

7. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

8. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, boli prípustné opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

9. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ústavný súd poznamenáva, že podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

10. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie

tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil v zmysle § 420 písm. d), e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v nadväznosti na čo odvíja lehotu na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odo dňa doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, t. j. od 23. novembra 2020.

12. V okolnostiach preskúmvanej veci je zrejmé, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. e) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP. Vzhľadom na odmietnutie dovolania najvyšší súd nemohol skúmať opodstatnenosť podaného dovolania.

13. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že v dovolacom konaní nebola splnená podmienka povinného zastúpenia. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu síce podal dovolanie sťažovateľ zastúpený advokátom ustanoveným centrom právnej pomoci, avšak počas dovolacieho konania sťažovateľ podaním z 20. decembra 2019 odvolal plnú moc udelenú advokátovi. Na výzvu najvyššieho súdu uviedol, že výzve na predloženie plnej moci udelenej inému advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní nemôže vyhovieť z dôvodu prebiehajúceho konania o námietke zaujatosti proti centru právnej pomoci, resp. jeho zamestnancom, a preto navrhol prerušiť dovolacie konanie.

14. Najvyšší súd na základe informácie od centra právnej pomoci, ktoré mu oznámilo, že sťažovateľ nepožiadaval o zmenu advokáta v tomto konkrétnom konaní a ani v predmetnej veci neprebíha konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci a uvedenej veci sa tak netýka ani sťažovateľom podaná námietka zaujatosti a s tým súvisiace konanie o námietke, návrh na prerušenie dovolacieho konania zamietol a dovolanie sťažovateľa odmietol.

15. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemôže vysloviť záver o splnení podmienky stanovenej § 124 zákona o ústavnom súde, teda že ústavná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bola podaná včas, z dôvodu, že sťažovateľ sa sám svojím vlastným pričinením diskvalifikoval na preskúmanie (vôbec) prípustnosti dovolania najvyšším súdom vo vzťahu k uplatnenej prípustnosti jeho dovolania podľa § 420 písm. d), e) a f) CSP, keď nesplnil zákonom stanovené podmienky, ktoré by umožňovali dovolací prieskum, a teda nebola splnená podmienka účinného vyčerpania dostupných opravných prostriedkov.

16. Vo vzťahu k prípustnosti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP ústavný súd poukazuje, že už právnej vete nálezu sp. zn. III. ÚS 674/2014 (rozhodnutie č. 61/2014, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky) uviedol: „V prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. To však neplatí v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná *ex lege* (napr. správne súdnictvo), kde dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy.“

17. V predmetnej veci bola prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP *ex lege* vylúčená priamo zákonom, ktorý pripúšťa podanie dovolania len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, za čo nemožno považovať uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania.

18. S poukazom na uvedené tak v okolnostiach daného prípadu nemožno dovolanie považovať za účinný prostriedok nápravy slúžiaci ochrane práv sťažovateľa zaručených mu ústavou a dohovorom, v dôsledku čoho lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odvíjať od doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ale od právoplatnosti napadnutého uznesenia súdu krajského súdu (7. júna 2019, pozn.), čo má za následok skutočnosť, že ústavná sťažnosť podaná sťažovateľom v tejto časti bola podaná oneskorene, čo viedlo ústavný súd k jej odmietnutiu v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť neobsahuje (a to bez ohľadu na to, že sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu, pozn.) žiadnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Argumentácia v nej obsiahnutá je vedená výlučne v rovine námietok koncipovaných vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

20. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Uvedené tak zakladá dôvod aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva podľa čl. 46 ods. 2 napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. V prvom rade ústavný súd uvádza, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti považoval za podanú v lehote podľa § 124 zákona o ústavnom súde, keď dopytom na okresnom súde zistil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2020, a z poštovej podacej pečiatky vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 22. januára 2021.

22. Z argumentácie sťažovateľa obsiahnutej v ústavnej sťažnosti vyplýva, že tento v podstatnom namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia neobstojí z dôvodu, že advokát mu bol centrom právnej pomoci ustanovený až po uplynutí lehoty na podanie dovolania, čo centrum právnej pomoci najvyššiemu súdu „zatajilo“ s cieľom, aby sa tento nemohol zaoberať vecou samou a musel podané dovolanie odmietnuť len z „procesných dôvodov“.

23. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je podstatné, že najvyšší súd nedospel k potrebe odmietnuť dovolanie z dôvodu, že nebolo spísané advokátom či z dôvodu, že sťažovateľ pri jeho podaní nebol zastúpený advokátom, ale z dôvodu, že v priebehu

dovolacieho konania sťažovateľ odvolal plnú moc udelenú advokátovi, ktorého mu ustanovilo centrum právnej pomoci na základe jeho žiadosti, a na výzvu najvyššieho súdu do dovolacieho konania nepredložil inú plnú moc na jeho zastupovanie v dovolacom konaní, pričom podmienka povinného zastúpenia musí byť splnená v priebehu celého dovolacieho konania.

24. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že neobstojí ani odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktorým najvyšší súd zamietol jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania, z dôvodu, že tvrdenia v bode 9 sa nezakladajú na pravde, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ nepredkladá žiadne dôkazy, ktoré by mali dokazovať ním tvrdené skutočnosti. Úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať procesnú aktivitu sťažovateľa, ktorý bol povinný predložiť ústavnému súdu dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Naopak, z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z podania centra právnej pomoci z 20. apríla 2020, ktoré najvyššiemu súdu oznámilo, že v predmetnej veci neprebíha konanie o nároku sťažovateľa na poskytnutie právnej pomoci ani konanie o jeho nároku na zmenu advokáta, a tak uvedenej veci sa netýka ani ním vznesená námietka zaujatosti a s tým súvisiace konanie o nej (bod 9 napadnutého uznesenia, pozn.).

25. Najvyšší súd vychádzal v konaní o dovolaní sťažovateľa z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolacie konanie, ktoré explicitne ustanovujú obligatórnu povinnosť dovolateľa byť zastúpený advokátom s presne špecifikovanými výnimkami z tohto obligatórneho zastúpenia, ktoré však sťažovateľ nespĺňal. Okrem toho jeho žiadosti o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní bolo vyhovené, ale keďže on sám v dôsledku svojho konania, ktorým odvolal plnú moc jemu ustanovenému advokátovi a do dovolacieho konania na výzvu najvyššieho súdu inú plnú moc nepredložil, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa sám svojím vlastným pričinením diskvalifikoval na preskúmanie (vôbec) prípustnosti dovolania najvyšším súdom.

26. Vzhľadom na uvedené sú bez akejkoľvek relevancie námietky sťažovateľa o tom, že advokát mu bol centrom právnej pomoci ustanovený až po lehote na podanie dovolania, ako aj námietka o tom, že mu nie je zrejmé, aké dovolanie bolo 7. augusta 2019 okresnému súdu doručené.

27. Za týchto okolností ústavný súd vyhodnotil namietaný postup a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľa odmietol pre nedostatok obligatórneho zastupovania advokátom v súlade s § 447 písm. e) CSP, ako súladný so zákonom a zároveň ústavne konformný.

28. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že toto sa *ratione materiae* vzťahuje špecificky na správne súdnictvo. V prípade sťažovateľa jednoznačne a nespochybniteľne nešlo o konanie a rozhodovanie všeobecných súdov v rámci správneho súdnictva, čo akúkoľvek možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy *prima facie* vylučuje.

29. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal

30. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti zistil, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako napadnuté uznesenia všeobecných súdov, príp. postup im predchádzajúci mali poškodiť sťažovateľa na ním označenom práve podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí tykajúcich sa porušenia označeného základného práva.

31. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, nemožno považovať za odstrániteľný nedostatok, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval.

32. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.5. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

33. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

34. S prihliadnutím na výsledok posúdenia aktuálnej ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1 až III.4 odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 5. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu